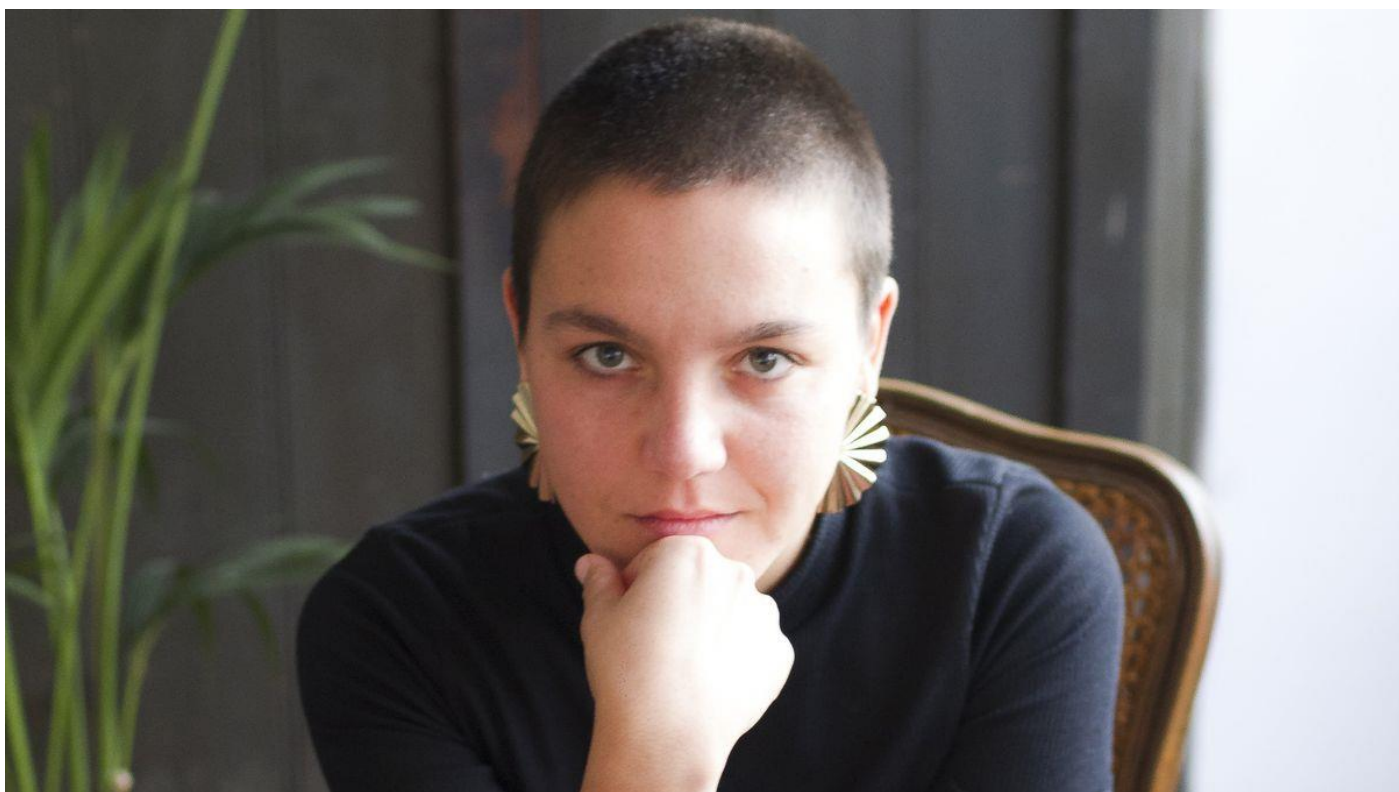

CRÍTICA DE LLIBRES

Crítica de 'Terres mortes': ningú pot fugir del lloc que li correspon

Aquesta novel·la, que ha donat a conèixer Núria Bendicho, és un fosc drama rural amb ecos de William Faulkner

Valèria Gaillard

Núria Bendicho Giró (Barcelona, 1995) trepitja fort en el seu debut literari amb aquesta novel·la, 'Terres mortes' (Anagrama), la publicació de la qual **va ser recomanada pel jurat del 5è Premi Anagrama de Novel·la**. El llibre remet pel seu títol a 'Terra Baixa', d'Àngel Guimerà, però enllaça amb 'Els sots feréstecs' de Raimon Casellas o 'La punyalada', de Maryan Vayreda, per l'aproximació psicològica dels personatges i l'halo fatalista que emana. Bendicho descriu un univers muntanyenc opressiu on la mort, amb la cadència hipnòtica d'«El corb», d'Edgar Allan Poe, punteja les hores del dia.

Han disparat per l'esquena el Joan, un dels germans Capdevila, i tota la família assisteix muda a la seva agonia. El misteri de la seva mort es va revelant a foc lent a partir d'un relat polifònic que només es tanca al final, amb la veu del mateix Joan, el germà 'diferent' d'aquest clan que viu aïllat en una masia. Sense concrecions geogràfiques, es tracta d'un entorn inclement marcat per una violència ancestral: els homes són les bèsties més temibles, i les famílies, els jous més pesats, ja que «ningú pot fugir del lloc que li correspon».

'Terres mortes' és una **obra negra, poblada per personatges que s'ofeguen en el seu destí o acaben embogint**. Fins i tot els botxins se'ns mostren com víctimes d'aquest univers tancat. Bendicho desplega una prosa de vegades desencaixada, cosa que reforça una certa foscor narrativa a l'estil del Faulkner d' 'Absalom, Absalom!' mentre que el lèxic, amb paraules que no recull el DIEC2, però que donen autenticitat al relat rural, contribueix a fer creïble la història sense forçar-la en excés.